

KO JE KO

Milen Alempijević (1965, Čačak), autor desetak knjiga različitih žanrova. Objavljuje tekstove o filmu, džežu, literaturi i animiranom filmu u kulturnoj periodici. Autor nekoliko multimedijalnih predavanja na teme iz oblasti džeza i animacije. Priredio je dvobroj 183–184 časopisa *Gradac* posvećen džežu. U pripremi je njegova knjiga eseja o animiranom filmu *Umetnost preterivanja*. Radi u čačanskom Domu kulture kao urednik filmskog programa i umetnički direktor festivala animiranog filma „Animanima“.

Vladimir Arsenić (1972, Beograd), magistrirao komparativnu književnost na Telavivskom univerzitetu. Bio je redovni je kritičar internet portala *e-novine.com*. Pisao za Treći program HRT-a, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Beton*, *Peščanik*, *versopolis.com*. Objavio je knjigu književnih kritika *Etike pripovedanja* (2019). Tekstovi su mu prevedeni na slovenački i albanski. Prevodi sa engleskog i hebrejskog. Sa Srđanom Srdićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Topolskoj 18 i izdavačku kuću „Partizanska knjiga“. S prijateljima uređuje književni časopis *Ulaznica* koji izlazi u Zrenjaninu.

Vesna Acevska (1952, Skoplje, Makedonija), pesnikinja, spisateljica za decu i prevoditeljka. Nene pesme su zastupljene u mnogim značajnim antologijama savremenog makedonskog pesništva, sastavljenim od domaćih i stranih antologičara. Poeziju je objavljivala u raznim časopisima u balkanskim i slovenskim zemljama, kao i na engleskom, francuskom, flamanskom i na drugim jezicima. Članica je Slovenske akademije književnosti i umetnosti. Objavljene knjige: poezija – *Pripreme za predstavu* (1985), *Stena za skok* (1991), *Kotva za Noja* (1994), *Nered u ogledalu* (1996), *Kula u reči* (2005), *Stolisnik* (2008), *Budnost. Lotos* (2012), *Sa ove strane* (2020); pesnički izbori – *Causa sum* (Bukurešt, 1996), *Saydamsızlıktan bal özü* (Istanbul, 1999), *Hjalë çelës* (Skoplje, 1999), *Nered u ogledalu*

(Smederevo–Beograd, 2001), *Bezredie v ogledaloto* (Sofija, 2001), *Martinke* (Bitola, 2008), *Kotwica Noego* (Varšava, 2010), *Martinki* (na engleskom, Skoplje, 2011), *Anchor for Noa* (Struške večeri poezije, Struga, 2011), *Martinke* (Zagreb, 2012); proza za mlade – *Lavrint* (1992), *Rok vidre* (1993), *Lestve u zelenilu* (1994). Nagrade za poeziju: „Brača Miladinovci“ Struških večeri poezije (2009); „Aco Šopov“ Društva pisaca Makedonije (2012); „Sveti Kliment Ohridski“ za životno delo (2016).

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbirke Tviter priča (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikropriča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozaista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Tihomir Brajović (1962, Podgorica), redovni profesor na Katedri za srpsku književnost sa južno-slovenskim književnostima Filološkog fakulteta u Beogradu. Bavi se književnom istorijom, kritikom i teorijom književnosti. Živi u Beogradu. Objavljene knjige: *Kontroverzni metatekst* (1992), *Poetika žanra* (1995), *Reči i senke* (1997), *Od metafore do pesme* (1998), *Teorija pesničke slike* (2000), *Oblici modernizma* (2005), *Identično različito* (2007), *Kratka istorija preobilja* (2009), *Zaborav i ponavljanje* (2009), *Fikcija i moć* (2011), *Komparativni identiteti* (2012), *Narcisov paradoks* (2013), *Groznica i podvig* (2015), *Pedaškoška fikcija* (2019), *Tumačenje lirске pesme* (2022).

Risto Vasilevski (1943, Nakolec na Prespanskom jezeru, Makedonija), piše (na srpskom i ma-

kedonskom) poeziju, prozu, eseje i književnu kritiku, prevodi sa makedonskog, turskog, portugalskog, albanskogrumunskog, ruskog, bugarskog i slovenačkog. Knjige pesama: *Šaputanja* (1968), *Vremenija* (1970), *Davanje oblika* (1981), *Listanje vremena* (1984), *Bolna kuća* (1984), *Otići u Prespu* (1986), *Igranje glavom* (1997), *Letopis hiljadudevetstoposljednje* (2000), *Tkanica zla* (2001), *Hram, ipak hram* (2003), *Freska od reči* (2005), *Iskopine* (2006), *Suš (slovošpev)* (2007) i *Ode, o da* (2013); filosofeme *Nulto vreme* (2010) i *Snovid bitka* (2012); roman za decu u stihovima *Novčanikova čudbina* (1998). Stručna monografija: *Od ćerpiča do fasade*, 1975. Priredio više knjiga i antologija.

Jelena Vukićević (1987, Novi Pazar, Leposavić), diplomirala je opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu, a master studije kulturologije je završila na Fakultetu političkih nauka u Beogradu. Bila je deo raznih projekata i edukativnih radionica, pre svega u oblasti književnosti, pozorišta, rodnih studija i vizuelne antropologije. Svoje tekstove i poeziju objavljuje u štampanoj i elektronskoj periodici. Na Instagram platformi, prošle godine započela je projekat VISIBABA, književno-foto editorijal, gde umetničkim fotografijama ilustruje pažljivo odabrane komade iz pojedinih književnih dela.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinje), *Milica-Vuk-Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srpkinje sa savremenicima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkinjini krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkinje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice*

(2020) i *Dnevnik Anke Obrenović (1836–1838)* (2021). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“, „Ljuba Nenadović“. Živi u Novom Sadu.

Vladislava Gordić Petković (1967, Sremska Mitrovica), redovna profesorka engleske i američke književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde drži kurseve iz oblasti šekspirolologije i savremenog angloameričkog proznog stvaralaštva. Bavi se književnom teorijom i istorijom, književnom kritikom, publicistikom i prevodnjem sa engleskog. Magistrirala je na prozi Rejmonda Karvera na Filološkom fakultetu u Beogradu godine 1994, a doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu 1998. na temi „Priča i pripovedanje u kratkoj prozi Ernesta Hemingveja“. U najviše akademsko zvanje, zvanje redovnog profesora, izabrana je u oktobru 2008. godine. Piše studije, eseje, književnu kritiku i prevodi s engleskog (S. Džouns, E. Biti, E. Bardžis, E. Hemingvej, V. Šekspir, V. Alen i dr.). Objavljene knjige: *Sintaksa tišine: poetika Rejmonda Karvera* (1995), *Hemingvej – poetika kratke priče* (2000) *Korespondencija – tokovi i likovi postmoderne proze* (2000), *Virtuelna književnost* (2004), *Književnost i svakodnevnica* (2007), *Virtuelna književnost II* (2007), *Na ženskom kontinentu* (2007) *Formatiranje* (2009), *Mistika i mehanika* (2010) *Uvod u rodne teorije (udžbenik, grupa autora)* (2011). Živi u Novom Sadu.

Dubravka Đurić (1961, Dubrovnik), feministička pesnikinja i teoretičarka. Diplomirala je i magistrirala na grupi za Opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu, doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se teorijom kulture, teorijom medija, teorijom moderne i postmoderne poezije, teorijom roda, umetničkim i pesničkim performansom. U statusu predavačice ili gosta predavača držala predavanja u Centru za ženske studije, na AOM-u, Fakultetu političkih nauka, Fakultetu dramskih umetnosti, kao i na fakultetima u SUNY-Bafalo i UCSD, San Diegu, u Ljubljani i Kopru. Priredila i prevela niz teorijskih temata u časopisima iz oblasti teorije poezije i teorije umetnosti. Jedna je od osnivačica i urednica časopisa *ProFemina*. U Asocijaciji za žensku

inicijativu pokrenula Ažinovu školu poezije i teorije. Zbirke poezije: *Priroda meseca, priroda žene* (1989), *Knjiga brojeva* (1994), *Klopke* (1995), *All-Over: izabrane i nove pesme sa esejima koji određuju fazu moje poezije od 1996–2004* (2004), *Ka politički nade (nakon rata)* (2015), *Razmicanje okvira / Kosa crta / Konteksta* (2020). Objavila je brojne kritike i studije o poeziji, umetnosti i plesu, kao i knjige *Jezik, poezija, postmodernizam* (2001), *Govor druge* (2006), *Poezija teorija rod: moderne i postmoderne američke pesnikinje* (2009), *Politika poezije: tranzicija i pesnički eksperiment* (2010), *Diskursi popularne kulture* (2011) i Globalizacijske izvedbe: književnost, mediji, teatar (2016). Kourednica je antologije tekstova *Impossible Histories – Historical Avant-Gardes, Neo-Avant-Gardes, Post-Avant-Gardes in Yugoslavia 1918–1991* (2003). Živi u Beogradu.

Nina Živančević (1957, Beograd), spisateljica i prevoditeljka. Objavila je sledeće knjige poezije: *Pesme* (1982), *Mostovi koji rastu* (1984), *Gledajući knjige nezavisnih izdavača* (1985), *Duh renesanse* (1989), *Pesnički divan* (1995), *Minotaur i lavirint* (1996), *Slovo Pi* (2004), *Krajem veka* (2006), *Isclenjenje* (2011) i *Umetnost hvatanja bumeranga: izabrane i nove pesme* (2013). Knjige proze: *Vizantijske priče* (1995), *Prodavci snova* (2000), *Kao što već rekoh* (2002), *Orfejev povratak* (2003), *Krajem veka* (2006), *Ono što se pamti* (2017), kao i knjigu razgovora *Iznenadni blesak* (2009) i studiju *Crnjanski i njegov čitalac: (recepcija Crnjanskovog dela u svetu)* (2012). Poezija i proza prevedena joj je na više svetskih jezika. Priredila je i prevela antologiju američke poezije *Novi Glasovi* i prevela *Priče o običnom ludilu* Čarlsa Bukovskog, *Težinu* i *blagorodnost* Simon Vej i dr. Živi u Parizu.

Mohamed Zafzaf (1945, Kunejtara – 2001, Kazablanka, Marko), verovatno najplodniji marokanski književnik. Počinje da piše 1962. godine, u početku poeziju, a prvu kratku priču, „Tri nedelje“, objavio je u književnom časopisu *Atlas* 1963. godine. Prva knjiga, zbirka kratkih priča *Žena i ruža*, pojavila se 1970. godine. Nastavio je da objavljuje romane i kratke priče i prevodi arapske knjige na francuski i obratno. U prvim zbirkama kratkih priča prepliću se intime marokanskog seoskog života s traganjima za moralnom slobodom u zemlji kratkoj tabuima. Kasnije priče su locirane u urbani milje, obično je

to Kazablanka i njeni obrazovani stanovnici – ali se nikad ne prekida nit s marginama sela i njegovim siromašnim stanovnicima. Dobar poznavalac i arapske i svetske književnosti, upušta se u inovacije i eksperimente kombinujući arapski književni jezik s lokalnim dijalektom da bi stvorio, kako su on i mnogi arapski pisci govorili, „treći jezik“. Njegovo delo se izdvaja, kako kažu poznavaoци, po širini tema kao i književnoj hrabrosti: smatrao je da nijedna tema ne sme da bude van književnog domašaja. Nepotrebno je reći da je ovakvo držanje dovelo do nekoliko nesporazuma sa lokalnim organima bezbednosti. Dobitnik je velikog broja književnih nagrada, a njegova najpoznatija dela su: *Razgovor kasno jedne noći* (1970), *Trotaari i zidovi* (1974), *Grobovi u vodi* (1978), *Najjači* (1978), *Sveto drvo* (1980), *Petlovo jaje* (1984), *Pokušaj življenja* (1985), *Kralj i džin* (1988), *Beli anđeo* (1988), *Lisica koja se pojavljuje i nestaje* (1989), *Kola na dva točka* (1993). Preminuo je u Kazablanci 13. jula 2001. godine posle duge i teške bolesti. Oplakan je u čitavom arapskom intelektualnom svetu, a oglasila se i kraljevska porodica ističući da je otišao „velikan marokanske književnosti, nepristrasan i skroman do poslednjeg trenutka svog života“. Njegova dela u nas nisu prevedena.

Boris Ilić (1974, Užice), doktor socioloških nauka. Doktorsku disertaciju pod nazivom *Sociološki aspekti stvaralaštva i recepcije na primeru evropskih neoavangardnih umetnosti: Italija i Francuska* odbranio je na Filozofskom fakultetu u Nišu 2019. godine. Autor je više naučnih i stručnih radova. Oblasti interesovanja: sociologija kulture, sociologija umetnosti, estetika, socijalna antropologija.

Damir Jocić (1973, Svrlijig), diplomirao je na Grupi za srpski jezik i književnost Filozofskog fakulteta u Nišu. Pesnik i prozni pisac. Knjige: *Vetrovi u pričama* (roman, 1997), *Lavirint tišine* (zbirka pripovedaka, 2001), *Teskoba* (roman, 2004), *Godina* (roman, 2013) i *Opna* (zbirka pesama, 2019).

Oleg Jurjev (Олег Александрович Юрьев; 1959, Lenjingrad, SSSR – 2018, Frankfurt, Nemačka), u Nemačkoj je živeo od 1991. godine. Pored brojnih publikacija u ruskoj periodici objavljeno je na ruskom pet zbirki pesama, šest prozних izdanja, jedna zbirka drama, tri zbirke eseja o ruskoj književnosti kao

i jedna knjiga za decu. Dela su mu prevedena na nemački, francuski, italijanski, poljski, češki, bugarski, engleski i srpski jezik, dok su pozorišni komadi inscenirani u više zemalja. U Nemačkoj su tri pozorišna komada višestruko izvođena. Publikovao poeziju, prozu i eseje u renomiranim časopisima nemačkog govornog područja. Pisao na ruskom i nemačkom; Tako su uporedo na oba jezika napisane tri zbirke pesama *Von Orten (O mestima)*, *Von Zeiten (O vremenima)*, i *Von Arten und Weisen (O načinima)*, kao i prozno izdanje *Unbekannte Briefe (Nepoznata pisma)*. Na nemačkom su objavljene i knjige: *Die russische Fracht (Ruski teret)*, 2011, audio izdanje, čita: Hari Rovolt), *In zwei Spiegeln (U dva ogledala)*, 2012, izabrane pesme ruski – nemački), *Halbinsel Judatin (Judatinsko poluostrvo)*, 2014, roman). Godine 2010 u Hajdelbergu dodeljena mu je Nagrada „Hilde Domin“, a dobio je i više literarnih nagrada u Rusiji, poslednja „Antologija“ (2016).

Nataša Kampmark (1974, Foča), magistrirala je i doktorirala na Odseku za anglistiku na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavila je studiju o savremenoj australijskoj prozi pod naslovom *Tri lica australijske proze* (2004) i zajedno sa Majklom Vajldingom priredila antologiju savremene australijske proze *Priče iz bezvremene zemlje* (2012). Živi u Melbourneu.

Vladimir Kopicl (1949, Đeneral Janković), završio je studije književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavio je knjige poezije: *Aer* (1978), *Parafraze puta* (1980), *Gladni lavovi* (1985), *Vapaji & konstrukcije* (1986), *Pitanje poze* (1992), *Prikaze – nove i izabrane kratke pesme* (1995), *Klisurine* (2002), *Pesme smrti i rasonode* – izabrane i nove pesme (2002), *Smernice* (2006), *Promašaji* (2008), *Sovin izbor* – nove i izabrane pesme (2008), *27 pesama: tenkovi & lune* (2011), *Nesvršeno* (dvojezično izdanje, 2011), *Tufne* – izabrane pesme (2013), *H&Q* (2013), *Format zveri* (2015), *Szurdokok* (2019), i *Udaljeni bubnjevi* (2020), kao i knjige eseja: *Mehanički patak, digitalna patka* (2003), *Prizori iz nevidljivog* (2006), *Umetnost i propast – transkulturalna naklapanja* (2018), te romane *Purpurna dekada* (2020) i *Španska čizma* (2021). Priredio je i preveo više zbornika i antologija: *Telo umetnika kao subjekt i objekt umetnosti* (1972, sa Anom Raković), *Trip – vodič kroz savremenu američ-*

ku poeziju (1983, sa Vladislavom Bajcem), *Novi pesnički poredak – antologija novije američke poezije* (2001, sa Dubravkom Đurić), *Vrata panike – telo, društvo i umetnost u mreži tehnološke derealizacije* (2005), *Milenijumski citati* (2005), *Tehnoskepticizam* (2007) itd. Dobio je Brankovu nagradu za prvu knjigu pesama (1979), Sterijinu nagradu za pozorišnu kritiku (1989), Nagradu DKV za knjigu godine (2003), Nagradu „Stevan Pešić“ (2003), Nagradu ISTOK–ZAPAD (2006), Disovu nagradu za pesnički opus (2008), Nagradu „Desanka Maksimović“ za pesničko delo i doprinos razvoju srpske poezije (2011), Nagradu Ramonda Serbica za celokupno delo i doprinos književnosti i kulturi (2017) i Nagradu „Dimitrije Mitrović“ za roman *Purpurna dekada* i izuzetan doprinos srpskoj kulturi i očuvanju lepih umetnosti (2021). Živi u Novom Sadu.

Boris Lazić (1967, Pariz, Francuska), doktor slavistike. Piše poeziju, prozu, eseje i kritiku, prevodi sa francuskog, engleskog kao i na francuski. Knjige pesama – *Posnuće* (1994), *Okeanija* (1997), *Zapis o beskraju* (sa Goranom Stojanovićem, 1999), *Psalmi inovernog* (2002), *Pesme lutanja i sete* (2008), *Orfej na limesu* (2012), *Kapi slasti* (2013), *Kanonske pesme* (2016), *Unutarnji pejzaž* (2019) i *Oblici ludila i isceljenja* (2021); knjige putopisne proze i eseja – *Beleške o Arkadiji* (2000), *Turski divan* (2005); *Vrt zatočenika – uporedne studije iz devete umetnosti* (2010); romani – *Gubilište* (2007), *Pank umire* (2013) i *Dupli album* (2021). Priredio i preveo antologiju poezije staroga Meksika *Leptiri od opsidijana i žada* (2010; 2016). Kao slavista, predavao je na francuskim Univerzitetima Lil 3, Pariz-4 Sorbona, Inalko, a danas radi kao lektor srpskog jezika i književnosti na Univerzitetu u Eks an Provansu. Priredio i preveo na francuski Njegoševu *Luču mikrokozma* (P. P. Njegoš, *La lumière du microcosme*. 2000; 2002; 2010) i *Gorski vijenac* (P. P. Njegoš, *Les lauriers de la Montagne*, 2018); antologiju savremene srpske poezije *Anthologie de la poésie serbe contemporaine* (2010) kao i antologiju srpske srednjovekovne poezije *Anthologie de la poésie serbe médiévale* (2011). Živi u Nici.

Radmila Lazić (1949, Kruševac), piše poeziju, eseje, publicističke i prozne tekstove. Objavila je zbirke pesama: *To je to* (1974), *Pravo stanje stvari* (1978), *Podela uloga* (1981), *Noćni razgovori* (1986),

Istorija melanholije (1993), *Priče i druge pesme* (1998), *Iz anamneze* (2000), *Doroti Parker bluz* (2003), *Zimogrozica* (2005), *In vivo* (2007), *Magnolija nam cveta itd.* (2009), *Crna knjiga* (2014) i *Ono što zvuha ljubav* (2018); knjige izabranih pesama: *Najlepše pesme Radmile Lazić* (2003), *Srce međ zubima* (2003), *Poljubi il' ubi* (2004) i *Zemni prtljag* (2015); knjigu proze *Ugrizi život* (2017); knjige eseja: *Mesto žudnje* (2005) i *Misliti sebe* (2012). Pesme su joj prevedene na engleski, nemački, španski, italijanski, mađarski, norveški, japanski, poljski, makedonski... Dobitnica je nagrada za poeziju: „Milan Rakić“, „Đura Jakšić“, „Desanka Maksimović“, „Vasko Popa“, „Jefimijin vez“, „Laza Kostić“, „Milica Stojadinović Srpkinja“ i „Disolve nagrade“. Nosilac je posebnog priznanja Vlade Republike Srbije za vrhunski doprinos nacionalnoj kulturi. Autorka je prve antologije ženske poezije *Mačke ne idu u raj* (2000), kao i antologije srpske urbane poezije *Zvezde su lepe, ali nemam kad da ih gledam* (2009). Pokrenula je i uređivala prvi časopis za žensku književnost *Profemina*, uređivala je biblioteku *Femina* u „Prosveti“ i biblioteku *Prethodnice* u „Narodnoj knjizi“.

Jelena Lalatović (1994, Beograd) je književna kritičarka i aktivistkinja. Osnovne i master studije završila je na Filološkom fakultetu u Beogradu, na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti, gde je trenutno na drugoj godini doktorskih studija. Zaposlena je kao istraživačica pripravnica u Institutu za književnost i umetnost, gde radi na projektu „Uloga srpske periodike u formiranju književnih, kulturnih i nacionalnih obrazaca“. Jedna je od osnivačica udruženja književnih kritičarki *Pobunjene čitateljke*. U koautorstvu sa Hristinom Cvetičanin Knežević napisala je *Priručnik za upotrebu rodno osetljivog jezika*.

Sara Džulijet Lorou (*Sarah Juliet Lauro*), radi kao profesor Univerziteta Tampa, na Floridi. Autorka je knjiga *Transatlantski zombi: ropstvo, pobuna i živi mrtvac* (*The Transatlantic Zombie: Slavery, Rebellion, and Living Death*, Rutgeers University, 2015) i *Ubijte nadzornika!: otpor robova i video igrice* (*Kill the Overseer!: The Gamification of Slave Resistance*, University of Minnesota Press, 2020). Priredila je zbornik *Teorija zombija: čitanka* (*Zombie Theory: A Reader*) i bila kourednica zbornika tekstova *Bolje od mrtvog: evo-*

Lucija zombija kao postčoveka (*Better of dead: The Evolution of the Zombie as Posthuman*).

Milunika Mitrović (1950, Seča Reka), pesnikinja, prozna spisateljica i književna kritičarka. Diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu, na Grupi za jugoslovensku književnost i srpskohrvatski jezik. Objavila je sledeće pesničke knjige: *Biografija duše* (1996), *Starohrišćankina ljubav* (1997), *Dodir tajne* (1999), *Nesavladano* (2004), *Otpis* (2007), *Listopadne i druge* (2010), *Usputnice* (sentence i haiku, 2015), *Zimsko pismo* (2015), *Privremena utočišta* (2019) i *Da nisam – izabrane i nove pesme* (2019); dramu *Poljsko cveće u belom bokalju* (2004) i knjige priča *Zapisi na vetru* (2012) i *Crteži na vodi – priče iz detinjstva* (2021). Živi u Kosjeriću i Zemunu.

Miroslav B. Mitrović (1948, Beograd), diplomirao je na Katedri za arapski jezik i književnost Filološkog fakulteta u Beogradu. Objavljuje prevode iz klasične i savremene arapske književnosti. S arapskog preveo knjige Nagiba Mahfuzua *Priče iz našeg kvarta* (2008), *Srce noći* (2016), *Šapat zvezda* (2019), *Dan kada je vođa ubijen* (2019); priredio antologiju *Skrivena ljubav – homoerotski motivi u savremenoj arapskoj književnosti* (2018). Zastupljen je s prevodima u antologijama *Čarobni vrt* (antologija svetske umetničke bajke, 1999) i *Tanjir pun reči* (majstori savremene svetske priče, 2012).

Svetlana Mladenov, istoričarka je umetnosti, likovna kritičarka i kuratorica. Autorka je mnogih likovnih manifestacija, izložbi, festivala, akcija, događaja, susreta, radionica... Njeni mnogobrojni tekstovi o savremenoj umetnosti objavljeni su u knjigama, monografijama, katalozima, časopisima, dnevnoj štampi. Od 1997. do 2004. bila je direktorka Galerije savremene umetnosti i Centra za kulturu u Pančevu, a od 2007. do 2015 kustoskinja Muzeja savremene umetnosti Vojvodine u Novom Sadu. Članica je AICA, ULUPUDS-a, Društva istoričara umetnosti Srbije i osnivačica Asocijacije za vizuelnu umetnost i kulturu VISART. Kao kustoskinja-saradnica radila na projektu Paviljon Srbija – Raša Todosijević: Svetlost i tama simbola na 54. Venecijanskom bijenalu. Živi u Novom Sadu.

Katarina Pantović (1994, Beograd), osnovne i master studije završila je na Odseku za komparativ-

nu književnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu, gde je trenutno na doktorskim studijama. Trenutno je angažovana kao istraživač-stipendista u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu. Piše i objavljuje književnu kritiku, eseje, stiku, naučne radove i poeziju u periodici, naučnim zbornicima i na internet portalima. Objavila je pesničku zbirku *Unutrašnje nevrete* (2019). Pesme su joj prevedene na nemački, španski, francuski i slovenački jezik. Živi i radi u Beogradu i Novom Sadu.

Nikola Popović (1979, Sarajevo), objavio je knjige proze *Priče iz Libana* (2016) i *Skice za plovidbu* (2019), kao i prevode knjiga italijanskih pisaca Etoarea Mazine (*Gvožđe i med*, 2002; *Pobednik*, 2003), Simone Vinči (*O deci se ništa ne zna*, 2004; *U svakom smislu ljubav*, 2008) i Valerije Parele (*Priče iz Napulja*, 2010), te brojne prevode savremenih italijanskih pripovedača u književnoj periodici. Član UKPS od 2009. godine. Zaposlen je kao nastavnik italijanskog jezika na Odseku za muzičku umetnost Filološko-umetničkog fakulteta u Kragujevcu. Oblasti naučnog interesovanja su savremena italijanska književnost, teorija prevođenja i stilistika.

Saša Radojčić (1963, Sombor), diplomirao je filozofiju na Filozofskom, magistrirao na Filološkom fakultetu, a doktorirao je na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Predaje na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu. Piše poeziju, kritiku, eseje i prevodi sa nemačkog. Knjige pesama: *Uzalud snovi* (1985), *Kamerna muzika* (1991), *Amerika i druge pesme* (1994), *Elegije, nokturne, etide* (2001), *Četiri godišnja doba* (2004), *Cyber zen* (2013), *Duge i kratke pesme* (2015) i *To mora da sam takođe ja* (2020). Knjige kritika, eseja i studija: *Providni anđeli* (2003), *Poezija, vreme buduće* (2003), *Ništa i prah – antropološki pesimizam Sterijinog Davorja* (2006), *Stapanje horizonta – pesništvo i interpretacija pesništva u filozofskoj hermeneutici* (2010), *Razumevanje i zbivanje – osnovni činioci hermeneutičkog iskustva* (2011), *Uvod u filozofiju umetnosti* (2014), *Reč posle* (2015), *Jedna pesma – hermeneutički izgredi* (2016), *Slike i rečenice* (2017), *Ogledalo na pijaci Bajlioni: ogledi o srpskom neoverizmu* (2019) i *Umetnost i stvarnost* (2021). Za poeziju je dobio nagrade „Branko Ćopić“, „Đura Jakšić“ i „Lenkin prsten“; za književnu kritiku Nagradu „Milan Bogdanović“; za celokupno pesničko delo

Disovu nagradu i Zmajevu nagradu. Živi u Somboru.

Omid Tofigijan (*Omid Tofighian*), predavač, istraživač i aktivista u lokalnoj zajednici. Uz filozofiju, koja mu je glavna oblast interesovanja i angažovanja, n izučava retoriku, religiju, popularnu kulturu, transnacionalizam, prinudno raseljavanje i diskriminaciju. Doktorat iz filozofije stekao je na Univerzitetu u Lajdenu dok je osnovne studije završio na Univerzitetu u Sidneju s dvojnomo diplomom sa počastima iz filozofije i studija religije. Živeo je u UAE, gde je predavao na Univerzitetu u Abu Dabiju; Belgiji, gde je bio gostujući predavač na Katoličkom univerzitetu u Levenu; Nizozemskoj, gde je doktorirao; s povremenim odlascima u Iran radi istraživanja. Radi na Odseku za filozofiju na Univerzitetu u Sidneju, član je kolektiva iranske akademije, a vodi i kampanju pod nazivom „Zašto je moj nastavni program beo? – Australazija“. Učestvuje u umetničkim i kulturnim projektima, te radi sa tražiocima azila, izbeglicama i mladim ljudima iz Zapadnog Sidneja. Objavio je brojne akademske radove i poglavlja u knjigama; autor je studije *Mit i filozofija u Platonovim dijalozima* (2016) i prevodilac je s persijskog knjige Behruza Bučanija *Nema prijatelja osim planina* (2018).

Verica Tričković (1961, Nerav, Makedonija), živi u Nemačkoj od 1999. Piše poeziju i kratku prozu i prevodi sa nemačkog. Priredila je, izabrala i prevela antologiju poezije nemačkog govornog područja *Sám mrmor sam, Nemačka lirika 1999–2019* (2021). Najnovije samostalne zbirke poezije *Lokvanj i pelen* (2007), *Als rettete mich das Wort* (2011) i *Im Steinwald* (2016), obe dvojezična izdanja, srpski i nemački. Uskoro će iz štampe izaći njena prva zbirka poezije na nemačkom *um|schrift*.

Bojan Savić Ostojić (1983, Beograd), diplomirao je francuski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Master studije iz komparativne književnosti završio je u Nici. Saraduje sa izdavačkim kućama kao slobodni prevodilac. Autor je brojnih temata o francuskoj književnosti XX veka, zastupljenih u književnoj periodici (Filip Žakote, Žak Dipen, OuLiPo, Remon Rusel, Antonen Arto). Jedan je od urednika književnog časopisa *Agon*. Autor

knjiga poezije: *Stvaranje istine* (2003), *Tropuće* (2010), *Stereorama* (2013), *Jeretički dativ* (2014), *Prskalica* (2019), kao i proznih knjiga *Aleatorij* (2013), *Podli podli psalmi* (2016), *Punkt* (2017), *Nema oaze: luftroman* (2018) i *Ništa nije ničije* (2020). Živi u Beogradu.

Svetlana Savić (1993), osnovne i master studije srpske književnosti završila je na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Književnu kritiku, poeziju i naučne radove objavljuje u časopisima, zbornicima i na veb portalima. Urednica je književnog programa *Autor nije prisutan* u Omladinskom centru CK13. Živi u Noćaju.

Srdan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta *www.bestseler.net*, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017) i *Ljubavna pesma* (2020), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Julijan Tamaš (1950, Vrbas), profesor emeritus na predmetu Rusinske književnosti i Ukrajinske književnosti s opštom književnošću. Predavao je na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu (1975–2015) i na univerzitetima Užgoroda, Lavova, Kijeva, Prešo-

va, Filadelfije, Toronta, Čikaga, Trira, Tartua, Beograda, Zagreba i Broclava. Za akademika Nacionalne akademije nauka i umetnosti izabran je 2004. godine. Počasni je doktor Užgorodskog nacionalnog univerziteta (2009). Pesnik, romansijer, esejist i filolog, objavio je preko pedeset autorskih knjiga i preko hiljadu jedinica iz književnosti i nauke o književnosti o svim slovenskim književnostima i poetikama regionalnih i malih književnih tradicija u svetu, uvek sa teorijskim i komparativnim pristupom. Piše na rusinskom, srpskom i ukrajinskom jeziku. Dobitnik je najviših književnih nagrada i priznanja Rusina, Vojvodine, Srbije i Ukrajine.

Stefani Fišel (*Stefanie Fishel*), doktorirala je 2011. godine na Univerzitetu Džon Hopkins i predaje politiku i međunarodne odnose na Univerzitetu Alabame. Bavi se istraživanjima u oblasti političke ekologije i autorka je knjige *The Microbial State: Global Thriving and the Body Politic* (2017).

Emsura Hamzić (1958, Sveti Nikole), diplomirala je na Filozofskom fakultetu u Sarajevu, gde je završila i gimnaziju i osnovnu školu. Do sada je objavila dvanaest knjiga: poezija – *Ugljvlje* (1988), *Tajna vrata* (1999), *Boja straha* (2002), *Semiramidin vrt* (2008), *Zlatna grana* (izabrane i nove pesme, 2012), *Sirius* (2013); pripovetke – *Jerihonska ruža* (1989), *Večeri na Nilu* (2005), *Smaragdni grad* (2011) i *Skarabej od žada* (2020); roman *Jabana* (2007); knjige za decu – *Kuća za dugu, pjesme i priče* (1995) i *Zemlja Dembelija, pjesme i priče* (2014), eseje *U đul bašti* (2017) i *Od gline i žada* (2020). Uvrštena je u više proznih i poetskih antologija, kao i poezije za decu. Dela su joj prevedena na više jezika. Dobitnica je Međunarodne nagrade za kreativno ukrštanje kultura, „Pečati varoši sremskokarlovačke“ i Nagrade „Milica Stojadinović Srpkinja“. Članica je Društva književnika Vojvodine, Društva pisaca BiH, Udruženja književnika Srbije, Srpskog književnog društva. Živi u Novom Sadu i Sarajevu.

Dipeš Čakrabarti (*Dipesh Chakrabarty*, 1948), profesor istorije na Katedri za južnoazijske jezike i civilizaciju Čikaškog univerziteta. Specijalista je za istoriju manjina, kolonijalne studije, dekolonizaciju, istoriju okoline i klimatske promene. Pre nego što je doktorirao istoriju na Australijskom nacionalnom

univerzitetu, završio je studije fizike i magistrirao menadžment na Univerzitetu u Kalkuti. Urednik je i osnivač više naučnih časopisa (*Subaltern Studies, Critical Inquiry, Public Culture*), predavač i počasni doktor niza prestižnih univerziteta širom sveta, kao i dobitnik brojnih priznanja, između ostalih Tojnbi-jeve nagrade (2014) i Tagorine (2019). Knjige: *Pro-*

vincializing Europe: Postcolonial Thought and Historical Difference (2000), *Habitations of Modernity: Essays in the Wake of Subaltern Studies* (2002), *The Crises of Civilization: Exploring on Global and Planetary Histories* (2018). Izlazak iz štampe najnovije, *The Climate of History in a Planetary Age*, očekuje se naredne godine.